

İmam-ı Nesai

Büyük hadis ve fıkıh âlimi. Künyesi Ebu Abdurrahman; ismi, Ahmed bin Şuayb bin Ali bin Sinân bin Bahr bin Dinar'dır. İmam-ı Nesai diye meşhurdur. Aslen Horasan'ın Nesa şehrinde dir. 830 (H. 214) yılında orada doğdu. 915 (H.303)te Filistin'in Remle şehrinde vefat etti. Mekke'de vefat ettiği veya Hariciler tarafından şehid edildiği de bildirilmektedir. Hadis ilminde imamdı, yani üç yüz binden fazla hadis-i şerifi ravileriyle birlikte ezbere bilirdi. Yazdığı Süneni Sagir'i, Kütüb-i Sitte adı verilen altı büyük hadis kitabından biridir. Hadis ilminde rumuzu sin (S)'dir.

İlim tahsiline Horasan'da başlayan İmam-ı Nesai; Irak, Şam, Mısır, Hicaz (Mekke ve Medine) ve Cezire (bugünkü Cizre civarı) âlimlerinden ders aldı. Mısır'da yerleşti. On beş yaşında Kuteybe bin Said'e talebe olup, bir sene iki ay yanında kaldı. İshâk bin Râhaveyh, Hişâm bin Ammâr, İsa bin Hammâd, Hüseyin bin Mansur Sülemi, Amr bin Zürâre, Muhammed bin Nasr-i Mervezi, Süveyd bin Nasr, Ebu Kureyb, Muhammed bin Rafii, Ali bin Hucr, Ebu Yezid Cermi, Ebu Dâvud Süleymân Eş'as, Yunus bin Abdila'lâ, Muhammed bin Geylân ve daha birçok âlimden ders aldı. Onların bir çoğundan hadis-i şerif dinledi ve rivayet etti.

Hadis ilminde zamanının bir tanesi olan imam-ı Nesai, Mısır âlimlerinin en fakihiydi. Haramlardan sakınmakta ve ibadetlere düşkünlükte eşi yoktu. Her yaptığı iş, her söylediği söz, Allahü teâlânın rızası içindi. İmam-ı Nesai'nin hadis-i şerif rivayetinde ravilere koyduğu şartlar, Buhari ve Müslim'den daha sıkıydı. Hadis ravilerinin güvenilir olup olmamasındaki tespitlerine bütün âlimler itibar ederlerdi.

İmam-ı Nesai hazretlerinden; Ebu Bişr Devlâbi, Ebu Ali Nişâburi, Hamza bin Muhammed Kesâsi, Ebu Bekr Ahmed bin İshâk, Muhammed bin Abdullah bin Hayyuye, Ebul-Kâsım Taberani, Fakih Ebu Cafer Tahavi ve daha birçok âlim ilim tahsil edip, hadis-i şerif rivayet etti.

İmam-ı Nesai hazretleri, ilk önce yazdığı **Sünen-i Kebir**'inde, hadis-i şeriflerin kaynakları ve toplanması hakkında bilgiler verip, şartlarına uyan hadis-i şerifleri yazdı. Bu eserine, kendisi **Müctenâ** adını vermesine rağmen **Sünen-i Sagir** adıyla meşhur oldu. Şimdi, daha çok **Sünen-i Nesai** adıyla bilinmektedir. Bu kıymetli eser, altı meşhur hadis kitabından biri olarak Müslümanların baş tacı oldu.

İmam-ı Nesai hazretleri, ömrünün sonuna doğru Şam'a gitti. Orada Hazret-i Ali'yi kötöleyen haricilerden bazı kimseler gördü. Bunun üzerine Hazret-i Ali ve Ehli Beyt-i Nebevi'yi öven Kitab-ül-Hasâis fi Fadli Ali bin Ebi Tâlib ve Ehli Beyt adlı eserini yazdı. Bu eserindeki hadis-i şeriflerin çoğunu Ahmed bin Hanbel hazretlerinin rivayetlerinden aldı. Bu kitabını niçin yazdığını bilmeyen bazı kimseler; "Şeyhain'in yani Ebu Bekir ve Ömer'in üstünlüklerini niçin yazmadın?" dediler. Bunun üzerine; Fedâil-üs-Sahabe adlı Eshab-ı kiramın üstünlük ve faziletlerini anlatan kitabını yazdı, Müsned-i Ali, Müsned-i Mâlik ve Duafâ ve'l-Metrukun adlı kitaplar, onun pek kıymetli eserleri arasındadır. Sonuncusu, basılmıştır.